

Událost – struktura

Na prvním místě budeme uvažovat o tzv. „pravé události“, tj. o události, která má svůj počátek, průběh a konec, a které všechny fáze svého událostního dění nějak „zevnitř“ sjednocuje, integruje v jeden celek. Vedle toho (a potom) musíme uvažovat také o tzv. „nepravých událostech“, které nejsou sice schopny samy sebe integrovat v nějaký vnitřně sjednocený celek, ale mohou být integrovány zvenčí. Nepravé události jsou naší běžné zkušenosti mnohem bližší, protože právě s nimi přicházíme především do styku. Nahlédnout, že některé události jsou ve svém sjednocení (sjednocování) na nás nezávislé a že pro náš přístup, pro naše rozpoznání a porozumění jejich „vnitřní“ sjednocenosti, je rozhodující normou právě jejich svébytná jednota, je na jedné straně snadné, protože jsme k tomu vedeni a tlačeni celým svým životním a dokonce už biologickým ustavením, takže onu „jednotu“ velmi často předpokládáme (zejména v dětství, ale bylo tomu tak i v dávných dobách – viz animismus) i tam, kde ve skutečnosti taková jednota není; na druhé straně však poté, co jsme (s pokračujícím dospíváním individuálním a kdysi i historickým) byli s to nahlédnout, že některé jakoby samostatné a svébytné skutečnosti vlastně žádnými pravými celky nejsou, opětovně se ocitáme na rozpacích, v čem ta eventuelní „pravá“ integrovanost může spočívat a čím může být zajišťována.

(Písek, 080109-1.)